

A LÁZADÁS DALA

SAMANTHA
SHANNON

CSONTSZÜRET 3.

NEXTGENERATION

Budapest, 2025

Az elnémítottaknak

A szerző előszava az új, átdolgozott kiadáshoz

Az Új dal kél első kiadása 2017-ben jelent meg.

A tizedik évfordulóra jelentősen átdolgoztam a regényt, ezt tartja most kezében az olvasó. Cselekménye nagyjából igazodik a korábbi változatéhoz, de a szöveget az évek tapasztalatai alapján újraírtam.

Remélem, hogy olvasói éppen annyira élvezni fogják majd a sorozatot, mint amennyire én szerettem dolgozni rajta az elmúlt évtizedben.

Samantha Shannon
2024. február 14.

*Csak a csendtől rettegünk,
Mert a hangnak ereje van.*

EMILY DICKINSON

T a r t a l o m

<i>Az Angol Scion Köztársaság és az Ír Scion Köztársaság térképe</i>	13
<i>Mimes Rend</i>	14
<i>Előhang</i>	15

ELSŐ RÉSZ – DEUS EX MACHINA

1. Alkirálynő	21
2. Vészhelyzet	37
3. Ítélet	55
4. Vékony jégen	77
5. Vance	98
6. Homokóra	115
7. Alászállás	132
8. Ellentámadás	145
9. A forradalom ára	160

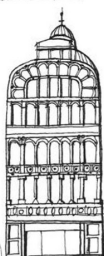
MÁSODIK RÉSZ – A BIRODALOM MOTORJA

10. Manchester	179
11. Két nővér	202
12. Erőd	214
13. Vaszfőnök	230
14. Albion-művelet	240
15. Füstös város	251
16. A pincék	265
17. Vas és vér	277
18. Virrasztás	294
19. Áldozat	306
Közjáték	317

HARMADIK RÉSZ – A HALÁL ÉS A LÁNYKA

20.	Sírbolt	321
21.	Emberbőrben	330
22.	Ultimátum	345
23.	Állhatatosság	358
24.	Átkelés	373
 <i>A Scion Védelmi Erők bizalmas belső híradása</i>		391
<i>A szerző megjegyzése</i>		392
<i>Szószedet</i>		393

ANGOL
SCION
KÖZTÁRSASÁG,
más néven
Brit Scion Köztársaság

ÍR
SCION
KÖZTÁRSASÁG

	Főváros
	Citadella
	Paige családjának otthona

Mimes Rend

ALKIRÁLYNŐ, Paige Mahoney,
ki Fekete Lepke, illetve Sápadt Álmodó néven is ismeretes

JOBKKEZEL,
Nicklas Nygård, a legfőbb jobbkéz,
ki Vörös Látomás néven is ismeretes
és Eliza Renton, ki Mártír Múza néven is ismeretes

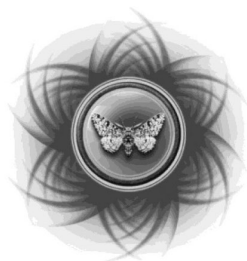
Az Abnormális Unió FŐPARANCSNOKAI

- I. kohorsz – Ognena Maria – stratégia
- II. kohorsz – Fényes Lord – toborzás
- III. kohorsz – Verselő Tom – híradás
- IV. kohorsz – Minty Wolfson – közlemények
- V. kohorsz – Wynn Ní Luain – egészségügy
- VI. kohorsz – Gyöngyös Királynő – ellátmányozás

A Ranten FŐVEZÉREI

Terebellum, a Sheratan nagymestere – forrásteremtés
Arcturus, a Mesarthim nagymestere – kiképzés

NINCS BIZTONSÁGOS HELY, NINCS MEGALKUVÁS

Előhang

2059. november 2.

A fény szinte megperzselte a kölcsönvett szememet. Ugyanabban az idegen testben álltam ugyanazon a padlón, egy csapásra mégis minden megváltozott.

Az ő szája mosolyra húzódott, a szeme pedig ugyanúgy csillogott, mint régen, amikor jó hírrel tértem vissza hozzá egy árverésről. Fekete mellényét arannyal szőtt, egymásba kapcsolódó horgonyminta díszítette, skarlátvörös nyaksál lógott a mellére. Egyik selyemkesztyűbe burkolt kezében ébenfa pálcát tartott.

– Látom, immár a távolból is képes vagy megszállni valakit – szólalt meg. – Kedvesem, te még mindig meg tudsz lepni!

A pálcájának porcelángombja lófejet formázott.

– Ha nem tévedek, az új főfelvigyázómat már ismered. – Nashira hangja visszafogottan csengett.

Vettem egy nagy levegőt. Most először azóta, hogy megpillantottam őt.

Ez az alattomos féreg tényleg megpróbált megállítani engem. Heteken keresztül akadályozta, hogy nyilvánosságra hozzam a refaiták titkát, ő meg olyan természetességgel jár-kel közöttük, mintha otthon lenne.

– Ó, jaj, kedvesem, csak nem vitte el a cica a nyelvedet? – Jaxon Hall hangosan felkacagott. – Bizony, Paige, itt vagyok a refaiták között. Az arkhónban, horgonnyal a mellemen! Megdöbbszentél? Megbotránkoztál? Túl sok ez a te érzékeny kis lelkednek?

– Miért? – találtam rá végre a hangomra. – Mi a fenét keresel te itt, Jaxon?

– Szerinted mi más lehetőségem maradt? Hőn szeretett szindikátusomra összeomlás vár, most, hogy te lettél az alkirálynő. Következés-képpen úgy határoztam, visszatérek a gyökereimhez.

– A gyökereidhez?

Szélesebb mosoly jelent meg az arcán.

– Hadd magyarázzam el neked a helyzetet! – kezdett bele lendületesen. – Terebellum Sheratan számára te mindössze báb vagy, amit kényelmesen mozgathat a régóta húzódoó játszmájában. Arcturus Mesarthim pedig csak csalétek, semmi több! Terebell parancsára vett a szárnyai alá Oxfordban, hogy behálózzon, te pedig, kedvesem, készségesen besétáltál a csapdába. Rajtad kívül ezt mindenki tisztán látja.

Borzongás futott át rajtam, figyelmeztetett, hogy valami nincs rendben. Valahol a citadellában valaki megérintette a testemet.

– Ezt a csatát nem nyerheted meg. A szindikátust nem arra találták ki, hogy részt vegyen a háborúban, te pedig nem vezetésre termettél – folytatta Jaxon. – Ha kell, kedves lepkém, mi megnyessük a szárnyaidat, nehogy belerepülj a tűzbe. – Kezét nyújtotta felém. – Csatlakozz hozzánk, Paige!

Emlékeimbe villant a három holttest képe. Lotte Gordon, Ella Giddings és Charles Lanvin még most is a kötélén himbálózott a hátam mögött villogó képernyőn.

– Rossz oldalt választottál, de még nem késő csatlakoznod hozzánk – csábított Jaxon. – Nem is tudod, mennyire fáj a szívem, amikor kénytelen vagyok végignézni, hogy a Rantent szolgálod. Az Ócskással ellentétben én mindig is hittem benne, hogy fel lehet még szabadítani téged a befolyásuk alól, meg lehet menteni Arcturus Mesarthim... csábításától. Több eszed van neked annál, mintsem vakon engedelmeskedj annak, aki valaha a gazdád volt.

– Most mégis pontosan ezt kéred tőlem.

Jaxon vigyorgott.

Az éter újra megremegett. Keztem apránként elveszíteni az uralmat a kölcsöntestem felett.

– Ez az utolsó esélyed, alkirálynő – szólt rám Jaxon keményebben. – Lépj hátra a szakadék széléről, mielőtt még több szövetségese az életével fizet miattad, és mielőtt a horgony a porba tipor téged.

Meglepett, ezt mindketten tudtuk jól. De ahhoz, hogy megfélemlítsen, korábban kellett volna felkelnie.

– Akkor inkább elégek a tűzben.

Az agyam megolvadt, szivárogni kezdett az orromon át a ruhámra. Ki kellett szabadulnom abból a testből, tele kellett szívnom az igazi tudómet levegővel...

Valaki megragadta a karom, de leráztam magamról a kezét. Letéptem az arcomról az oxigénmaszkot, kirúgtam a kocsí ajtaját, és egymásba gabalyodott végtagokkal kiborultam az autóból. Az oldalamon felszakadtak az összevarrt sebek, és átnedvesítették a ruhámat.

Jaxon Hallról sok mindent lehetett mondani, de azt elképzelni sem tudtam volna, hogy a Scionhoz szalad. Egész pályafutását arra alapozta, hogy az árnyékukban él, nem pedig a karjaikban.

A sebeim sajogva, lüktetve emlékeztettek a viadalra. Kitántorogtam az éjszakába, le a nedves lépcsőkön a Temzéhez, és saját hülyeségemet átkozva, lihegve térdre rogytam a víz partján.

Találok majd új szövetségeseket. – Jaxon szavai a viadal végéről a fülemben csengtek. – *Hallasz még felőlem.*

Meg kellett volna ölnöm a Rózsakörben. A pengém már a torkán volt, de túl gyenge voltam ahhoz, hogy használjam. A gondolataim vadul kergették egymást.

Úgy tűnik, új barátokat kell keresned – vágtam nagyképpően Nashira képébe. – *Ó, de hiszen itt van egy régi!* – válaszolta erre. – *Egy régi barát, aki ma hajnalban húsz év távollét után visszatért hozzám.*

– Ne! – suttoztam. – Csak ezt ne! Ne te!

Úgy határoztam, visszatérek a gyökereimhez.

Jaxon olyan nyugodtan állt a Sargasok mellett. És akadt más jel is, amit eddig vagy nem láttam, vagy nem akartam észrevenni, és ezek most mind megrohanták az elmémet. Jaxon sokkal, de sokkal gazdagabb volt a többi mimesúrnál, pedig mindig azt állította, hogy a nyomorból küzdötte fel magát, és a pamfletírásban egyáltalán nem volt pénz. Akkor hogyan lett hirtelen koldusból királyfi?

És nem ez volt az egyetlen furcsaság. Oxfordba úgy érkezett megmeníteni engem, hogy nem tudta, mi vár ott rá, és hogyan jut ki onnan. Ez esztelenség. Márpedig Jaxon soha nem volt esztelen, és egyáltalán nem rá vallott, hogy vakon beleugrik valamibe.

Ha viszont egyszer már kijutott abból a börtönből... ha tudta, hogy van onnan kiút...

Nem tudtuk, hogyan deríthetnénk ki, hogy mi folyik Oxfordban – Rontott rám az újabb emlék, Nick magyarázata. – Jaxon találta meg a kirakós hiányzó darabját, amikor meghallotta a Whitehall alatt húzóódó alagútról szóló pletykákat.

Ilyen pletykát azelőtt soha nem hallottam. Hát persze hogy nem, mivel nem is létezett.

Húsz év távollét.

Már ennyi is elég lett volna, hogy rájöjjek, ki volt valaha Jaxon Hall. Bizonyítékom nem volt rá, de a zsigereimben éreztem, hogy igazam van.

Jaxon nem csak egy áruló volt.

Jaxon volt az áruló.

Ő árulta el a Rantent húsz évvel ezelőtt Oxfordban, hogy ezzel megváltsa a szabadságát. Ő volt a felelős a sebekért a hátukon, ő hagyta meghalni a rabtársait.

Én pedig az ő jobbkeze voltam. A társa.

Egy közelben harsanó kiáltás állította meg vagy indította újra számomra az időt, léptek zaja tört át a fülem zúgásán. A szemem sarkából láttam, hogy Nagymester leguggol mellém.

– Paige! Mi történt?

El kellett mondanom neki. Nem bírtam egyedül hordozni ennek a felismerésnek a súlyát.

– Tudom, ki árult el benneteket húsz évvel ezelőtt – suttogtam.

– Tudom, ki miatt kaptátok a sebeket.

Ekkor Nick a felettünk lévő korláthoz rohant.

– Éberek! – kiáltotta. – Nagymester, hozd fel Paige-et!

A refaita azonban nem mozdult. Attól félttem, nem tudja majd leolvasni az arcomról az igazságot, hogy nekem kell kimondanom a nevet. De láttam, ahogy egyik gyötrelmes pillanatról a másikra megérti azt, amit én az imént megértettem. És tűz gyúlt a szemében.

– Jaxon.

ELSŐ RÉSZ

DEUS EX
MACHINA

1.

A L K I R Á L Y N Ő

A háborút sokan nevezték már játéknak, és nem véletlenül. Mindkettőben különböző oldalon álló felek küzdenek egymással, mindkettőben vannak győztesek és vesztesek.

A kettő között mégis van egy alapvető különbség.

Minden játék lényege a kockázat. Senki sem akar a győzelem biztos tudatában belefogni egy játékba, mert úgy elvész minden élvezet.

A háborúnak azonban a bizonyosság az alapja. Nem akadt még olyan idióta, aki anélkül indult háborúba, hogy sziklaszilárdan hitt volna saját győzelmében, vagy legalább olyan csekélynek tartotta volna a vereség esélyét, hogy hajlandó volt megfizetni minden egyes lépés véres árát. Háborúba nem az izgalom kedvéért, hanem a zsákmányért mennek.

A kérdés csak az, hogy a zsákmány arányban áll-e mindazzal, amire a megszerzéséért hajlandó vagy.

LONDONI SCION CITADELLA

2059. november 27.

A Londoni Scion Citadella pénzügyi szektorának középpontja lángokban állt. Didion Waite, alvilági költő és Jaxon Hall ősellensége a Bow Bells hamvai felett zokogott. Az elhagyatott templomból, amely valaha a főváros fontos épületének számított, mostanra egy halom üszkös, füstölgő rom maradt csak.

Didion még alvilági mércével is feltűnő volt a rizsporos parókájában és hosszú frakkjában, de a nagy felfordulásban egy szemmel láthatóan sült bolonddal szerencsére senki nem ért rá foglalkozni. Csak mi, akiket ő hívott oda. Az utca elején álltunk álarcban, az árnyak közé

húzódva, és végignéztünk a Bow Bells maradványain meg az utcára a romok elé vörös festékkal fújt üzeneten.

ÉLJEN FEHÉR BÉKLYÓZÓ, LONDON IGAZI ALKIRÁLYA

A szöveg alá jellegzetes, sárga virágot festettek. Sarkantyúkát, ami a viktoriánus virágnyelven hódítást, hatalmat jelent.

– Hozzuk ki onnan gyorsan – szólalt meg az egyik parancsnokom, Ognena Maria –, mielőtt a Scion gyűjti be.

Én nem vállalkoztam a mentőakcióra. Didion követelte, hogy személyesen menjek ki a helyszínre, de túl kockázatos lett volna nyilvános helyen beszélnem vele, amíg ilyen felindult állapotban volt. Tapasztalatból tudtam, hogy képes lett volna a nyílt utcán lebuktatni engem.

– Majd én elintézem. – Eliza megigazította a fejét takaró csuklyát. – Elvisszük a Grub Streetre.

– Légy óvatos! – kértem.

Sietve elindult Didion felé, aki már vonyítva püfölte öklével a macskakövet. Maria és jobbkéze, Mamlasz Vajákos vele tartott, én a háttérben maradtam Nickkel. A nemrégiben divatba jött, téli csuklya mögé rejtettük arcunkat, de engem mostanra már olyan sokan ismertek, hogy ez sem nyújthatott teljes védelmet.

Nick a viadal után, amilyen saját mímesurammal küzdöttem meg a London látói feletti uralomért, felmondott munkahelyén a Scionnál. Csak addig maradt, amíg ellopott jó néhány ládányi gyógyszert és gyógyászati felszerelést, és a lehető legalaposabban kiürítette a bankszámláját. Az arca napokon belül megjelent a képernyőkön az enyém mellett.

Most a diplomromot bámulta.

– Szerinted ez Jaxon műve?

– A híveié – válaszoltam. – Úgy tűnik, elhivatottabbak, mint gondoltuk.

– Csak egy kis csoportnyi bajkeverő – legyintett Nick. – Nem is érdemes törődnöd velük. Különben is, tudod, hogy mindenki utálta Didion aukciósházát. Talán jobb is, hogy porig égett.

Nick igyekezett megnyugtatni, de tény, hogy három napon belül ez volt a harmadik jelentős szindikátusi intézmény, ami ellen támadást

indítottak. Legutóbb az Old Spitalfields vásárcsarnokba rontottak be, megfenyegették az árusokat, és kifosztották a standokat. A felelősök Jaxont tekintették a jogos alkirálynak, annak ellenére, hogy gyanús módon híret sem hallották a viadal óta. Nekem pedig nem hitték el, hogy a Fehér Béklyózó beállt volna a Scion kiszolgálói közé, hiába hoztam nyilvánosságra a tényeket.

A lényegét tekintve ők valóban csak kellemetlenkedni tudtak, mást nem, és úgy tűnt, a látók túlnyomó többsége elfogad engem vezetőjének. A támadások azonban rámutattak arra, hogy még nem sikerült minden alattvalóm szívébe belopnom magam. Lehet, persze, hogy ez a melóval jár: az elődömet, Hétpróbás Hectort szinte mindenki megvetette, és aki engedelmeskedett neki, az is csak érdekből vagy félelemből tette.

Eliza és Vajákos finoman elterelgették onnan Didiont, akinek jajveszékését elnyomta egy tűzoltóautó szirénája. Az viszont nyilvánvaló volt, hogy sem a templomot, sem az alatta kialakított aukciósházat, a Juditheumot nem lehet már megmenteni. Így a történelmünk egy újabb szeletét hátrahagyva visszavonultunk.

Nicknek persze igaza volt: az egész szindikátus neheztelt Didionra, amiért más szektorokban gyűjtött be szellemeket, és ezeket elárverezve tömte meg a zsebét. De a Juditheum legalább társasági központnak jó volt, sok kellemes délutánt töltöttem el ott. Volt idő, amikor én is meggyászoltam volna egy ilyen veszteséget, de mióta Jaxon felfedte valódi arcát, minden jobbkezeként szerzett emlékemre sötét árny vetült. Legszívesebben mindet jó mélyre elástam volna, és vastagon elhantoltam volna, hogy valami teljesen újat építsek a helyén.

- A legközelebbi menedék a Cloak Lane-en van – jelentette Nick.
- Oké.

Elűntünk egy sikátorban, magunk mögött hagytuk a lángok fényét és forróságát. Én gondoskodtam róla, hogy elkerüljük az embereket, Nick pedig a biztonsági kamerákat figyelte. A viadal óta nemcsak üldözött abnormálisok voltunk, hanem menekülő szökevények is, akik fejére egyre nagyobb és nagyobb vérdíjat tűzött ki a hatalom. Még nem is indítottunk támadást a Scion ellen, de a céljainkat már ismerték.

Erősen kételkedtem benne, hogy sokáig életben maradhatunk Londonban. Rém veszélyes volt sötétedés után kimerészkednünk, de Di-

dion hívásának eleget akartam tenni, ha másért nem, hogy meggyőzzem: mi ketten egy oldalon állunk. Elvégre ő már régóta gyűlölte Jaxont, így akár a szövetségesemmé is válhatott.

A szóban forgó menedék egy szűk lakás volt, egy korábbi éjjeli pilangó bérelte, aki azóta a Mímes Rend lelkes támogatója lett. Az Apát-nő halála után a bandájának nagyjából fele elmenekült, a másik része pedig hűségesküt tett nekem.

A legtöbb rejtékhelytől eltérően itt központi fűtés, hűtőszekrény és rendes, puha ágy is várt bennünket, én pedig az utcákon töltött, hosszú éjszaka után nagyon örültem a meleg szobának. Odakint két hete mindennap havazott, Londont úgy beborította a vastag, fehér máz, mint egy szülinapi tortát. A tél itt talán még soha nem volt ilyen könyörtelenül hideg, a szemem minden alkalommal könnybe lábadt, ahányszor kiléptem a szabadba.

Nick ledobta magát az ágyra. Legalább ő tudott pihenni néhány órát. Sápadt arcára a holdfény halvány sugara vetült, kiemelte a szemöldökei közötti ráncot, ami még álmában sem simult ki teljesen. Én a kanapén hevertem a sötétben, de túl nyugtalan voltam, nem jött álom a szememre. Az égő templom képe – a ránk váró pusztulás előfutára – bevésődött az elmémbe, és folyamatosan emlékeztetett, hogy Jaxon eltűnt ugyan, de még nem a múlté.

Reggel egy szindikátusi taxival Silvertown kerületbe vittem magam, az egyik olyan elhagyatott ipari létesítménybe, ahová a közelmúltban befészkeltek magunkat. A Mill, ami valaha malomként működött, most a látótársadalom legnagyobb sejtjének a központja volt.

Egyáltalán nem bizonyult könnyű feladatnak, hogy a szindikátust a Scionnal szembeszállni képes hadsereggé szervezzem. Véget vetettem minden területi vizálynak, és lezárattam minden menedéket, amiről Jaxon tudhatott. Bár ahol csak lehetett, igyekeztem egyben tartani a korábbi bandákat. A szindikátus tagjait azonban sejtekbe szerveztem, amelyek szállásáról csakis ők tudtak – és a mímesúr vagy mímesúrnő, aki a parancsnokaimtól kapta az utasításokat. A látók nem örültek neki, hogy a sejten kívül senki mással nem tarthattak kapcsolatot, de ez volt az egyetlen módja, hogy megvédjem őket Jaxontól, aki úgy ismerte

a korábbi szindikátust, mint a saját tenyerét. Így viszont akit elfognak közülünk, az csak néhány társát tudja elárulni az ellenségnek.

A Millbe érve felkaptattam a lépcsőn, és a folyosó végén Leon Waxba futottam bele, aki éppen két jövődömondónak osztott ruhát. A hatvanéves, kerekesszékes, sötét aranybarna bőrű, galambösz férfi a szindikátusnak dolgozó kevés világtalan egyike volt. Eliza győzte meg, hogy esküdjön hűséget nekem, cserébe szereztem egy fiola amarántot a beteg feleségének. Bea azóta elköltözött Kentbe, ahol nagyobb biztonságban volt, Leon pedig velünk maradt, hogy iratokat és pénzt hamisítson a szindikátus számára.

És ez csak egyetlen példa volt arra, hogy Eliza, az egyik jobbkezem mennyire nélkülözhetetlenné vált számomra. Olyan sok időt töltöttem ebben a pozícióban, hogy szinte még most sem tudtam elhinni: már nekem van jobbkezem, ráadásul rögtön kettő.

– Alkirálynő! – üdvözölt Leon.

– Helló, Leon! – A két újonnan érkező felé fordultam, akik tátott szájjal meredtek rám. – Köszöntelek benneteket a Mímes Rendben.

Ők ketten csak döbbenten néztek. Biztosan ezer meg egy pletykát hallottak rólam, a jobbkézről, aki hátba szúrta a mimesurát, az álomjáróról, akinek titokzatos szövetségesei az éterből érkeztek. Persze valószínűleg nem pont ilyennek képzeltek: most nem láttak mást, csak egy hétköznapi nőt csúnyán karikás szemekkel. A hajam újra fakószőke volt, csak az elején hagytam meg egy fekete tincset. Azt pedig, hogy részt vettem a viadalon, már csak a halványodó zúzódások és az állkapcsomon éktelenkedő, feltűnő sebhely bizonyította, amit egy szablya ejtett rajtam. De legalább az arcomra volt írva, hogy harcoltam és győztem.

Az egyik jövődömondó, egy sápadt, vörös hajú lány végül összekapta magát, és még pukedlizett is.

– Köszönjük, alkirálynő. Megtiszteltetés számunkra, hogy a Mímes Rendhez tartozhatunk.

– Nem kell hajlonganod. – Leonhoz fordultam. – Kérlek, azonnal jelezd Terebellnek, ha valamiből kifogyóban vannak a készleteink.

Leon szemöldöke a magasba szökött.

– Én... csak úgy... menjek oda hozzá?

– Nem harap, Leon.

– Ha te mondd. – Elgondolkodott. – De talán jobb lenne, ha te beszélnél vele. Szükségünk lenne cipőkre.

Nagyot sóhajtottam.

– Rendben.

– Köszönöm.

Hagytam, hogy folytassa a jövődömondók eligazítását, és továbbindultam az emeletre. A mélyebb sebeim lüktetve sajogtak, de annyi gyógyszerem még volt, hogy kordában tudjam tartani a fájdalmat.

Nem vehettem zokon Leontól, hogy húzódozik a refaitáktól. A szindikátus szinte minden tagját kiverte a hideg veríték különös pártfogóink közelében. Általában én közvetítettem a kéréseiket Terebellnek, de az volt a célom, hogy nélkülem is mindenki együtt tudjon működni velük. Arról nem beszélve, hogy lassan kezdtem magam Terebell titkárnőjének érezni.

A felderítőközpont tizenegy emelettel feljebb volt. Két parancsnokom, Verselő Tom és Fényes Lord éppen reggeliztek a citadella kiterített térképe felett, amelyen az érzékelőpajzs legújabb letapogatóit jelölték. Körülöttük az asztalon, a papírhalmok és táblagépek között mindenfelé numenek heverték: látókövek, kulcsok, egy tör és egy kristálygömb.

– Szép jó reggelt, alkirálynő! – köszöntött Lord.

– Van egy kis gond.

Tom összevonta vastag szemöldökét.

– Ej, hát illik így üdvözölni valakit hajnalok hajnalán? Még a kávémat sem ittam meg. – Kihúzott nekem egy széket. – Mi a probléma?

– Jaxon hívei porig égették a Juditheumot.

– Maria beszámolt róla. Azok jelentéktelen hőbörgők.

– Akkor is. – Kávét töltöttem magamnak. – Ideje, hogy kijelöljük Jaxon utódját. Már így is túl sokáig halogattam. – Ezt inkább magamnak mondtam, mint nekik. – Ti hogy haladtok?

– Naponta jelentkeznek új tagok – számolt be Lord. – Ennél per sze sokkal több emberre lesz szükségünk, de emiatt most már nem aggódom. Mióta kihirdettük, hogy minden rendből, képességtől függetlenül szívesen látjuk a jelentkezőket, a látók között egyre többen szimpatizálnak a Mímes Renddel. És természetesen minél többen csatlakoznak hozzánk, annál többen fogják majd követni a példájukat.

– Tegnap két médiumot megmentettünk az érzékelőpajzstól – mesélte Tom. – Látomásom volt, Lord pedig elküldte a futárokat, hogy kimentsék őket. – A régi barátjára sandított. – Hogy is mondjam... érdekes dolgokról számoltak be. Azt mondták, csak a riasztás hangját hallották, de a készüléket nem látták.

Elkomorodtam.

Nem sokkal azután, hogy mindenki meglepetésére megnyertem a viadalt, a Scion a metró több pontján is beüzemelte az érzékelőpajzsot. Ez gondot jelentett ugyan, de a letapogatógépek elég ormótlanok voltak ahhoz, hogy gyorsan kiszúrjuk és elkerüljük őket.

– Pedig látniuk kellett – mondtam. – Hol történt ez?

– Még nem ismerem a részleteket.

– Küldd ki a jobbkezedet, hogy utánanézzon. Nem tetszik ez nekem.

– Úgy lesz, alkirálynő.

Kifelé menet még elcsórtam egy fahéjas csigát, mire Tom védelmezően maga elé húzta az összes többi.

Egy alsóbb emeleten, ahol a kiképzőtermet rendeztük be, a törött ablakok résein bevágó napsugarak világos foltokat festettek a betonpadlóra és az itt hagyott, használaton kívüli gépekre. Kör alakú küzdőtereket jelöltünk ki, ahol a látók a fizikai és szellemharcot gyakorolhatták, kicsit távolabb pedig tördobó pályát is kialakítottunk. A Ranten tagjai ígéretüknek megfelelően segítettek kiképezni a jelentkezőket. Pleione Sualocin most is az egyik bal oldali páston állt, és kezdők egy csoportját vezette be a szellemharc alapjaiba. Az újoncok dermedten figyelték.

– ...a forgatag az ellenfél álomplánját támadja, és egy sor jelenésnek nevezett képzetet ébreszt, amivel összezavarja őt. A gyenge szellemforgatagot azonban könnyű hárítani vagy eloszlatni – magyarázta. – Ahhoz, hogy egy forgatag tartós legyen, sűrű szövésűnek kell lennie. – Maga elé emelte kesztyűs kezét, és összecsomózott néhány lidércet. – A legtöbb látó ösztönösen képes forgatagot alkotni. Csak képzeljétek azt, hogy szellemekből fontok ruhát.

Néhányan bólogattak. Én tizenhat évesen tanultam meg szellemforgatagot idézni, de az újoncaink közül sokan az alvilági szervezethez is csak most csatlakoztak, és fogalmuk sem volt, hol kezdjék.

– Bőven akad szellem a környéken. Próbálkozzatok forgatagot idézni! – adta ki az utasítást Pleione. – Ha eljön az ideje, folytatom majd a kiképzéseketek.

A látók szétszéledtek, menet közben többen is tisztelegtek nekem. Pleione figyelte őket. Eddig egész elfogadható tanárnak bizonyult.

– Alkirálynő – szólított meg. – A választott úrnő megkért, hogy tájékoztassalak: jövő héten szemlét tart majd az I. kohorsz minden egyes sejtjénél.

– Rendben – bólintottam. – Van még valami?

Szemében csak halványan pislákol a fény. A Ranten minden tagjának megtiltottam ugyanis, hogy a gondjaimra bízott látókból táplálkozzanak, így kénytelenek voltak szindikátuson kívüli látókat keresgélni. Nem voltak igazán jó kedvükben emiatt.

– Terebell csalódott, hogy még nem szabadítottad fel Londont a legaljasabb áruló befolyása alól.

– Hidd el, igyekszem.

– Javaslom, álmjáró, hogy igyekezz jobban.

Engem nagy ívben kikerülve távozott, de ehhez már hozzászóltam. A Jaxon ellen érzett gyűlöletünk összetartotta ugyan a szövetségünket, de csak éppenhogy. A Ranten minden tagja tudta már, hogy Jaxon árulta el őket, amikor a novemberiáda idején először fellázadtak a refaiták uralkodócsaládja, a Sargas ellen. Nem voltam biztos benne, hogy rám mint Jaxon volt társára nem vetül-e valami az iránta érzett ellenszenvükből. Elvégre három évig dolgoztam együtt az ősellenségükkel, a legaljasabb árulóval. Tényleg nehezen hihetőnek látszott, hogy ez alatt fel sem tűnt nekem semmi, meg sem sejtettem a volt mimesuram mocskos titkát.

Tölem nem messze a középhaladó csoport teljes gözzel edzett. Egy augur forgatagot idézett, és a refaita kiképzőre uszította, aki azonban kesztyűs kezének egyetlen laza lendítésével lebontotta azt, és szanaszét hajtotta a szellemeket.

Arcturus Mesarthim pedig csak csalétek, semmi több!

Nagymester vetett egy pillantást rám, én pedig a kávémat dédelgetve visszahúzódtam.

Rajtad kívül ezt mindenki tisztán látja.

Az augur nagy sóhaj közepette levonult a küzdőtérrel. Nagymester két új látót intett magához a sorból. Egyikük Felix Coombs volt, a Csontszüret egyik túlélője. Belépett a pástra, és hidromanta lévén vizet töltött magának egy tálba. Róisín Ní Chonaill Jacob állt fel vele szemben, szorosan fonott haja csillogott az izzadságtól. Ő szívvel-lélekkel a Mímes Rendnek szentelte az életét, és minden áldott nap edzett, mióta felszabadítottam a marcangoló augurokat, akiket korábban a Jacob's Islanden gettóba kényszerítettek.

– Felix!

A fiú összerezsent Nagymester hangjára, még mindig ideges volt a refaiták közelében.

– Húzd ki magad! – folytatta Nagymester. – Biztosíthatlak, hogy az éberek akkor is észrevesznek, ha görnyedsz.

Felix a sarkára állt, és felnézett az ellenfelére, aki egy fejvel magasabb volt nála.

– Róisín, ne fogd vissza magad! – utasította a kiképzőjük. – De adj esélyt Felixnek, hogy kipróbálja a technikáját.

– Csak ha elég gyors lesz – mosolygott a fiatal nő.

Felix megköszörülte a torkát, és megidézett egy szellemforgatagot. Nagymester sétálgatni kezdett a küzdőtér körül.

– Fordítsatok hátat egymásnak! – vezényelt, és ők engedelmeskedtek. – Most tegyetek három lépést az ellenkező irányba!

Nagymester mindig párbajjá, tánccá változtatta a harcot. Kíváncsi nézők gyűltek a pást köré, és hangosan biztatni kezdték az utasításra váró Felixet és Róisínt.

– Rajta! – vezényelt Nagymester.

Felix megperdült, és lefelé csapott a karjával, mire a szellemek megfordultak, és lebuktak a víz alá. A felszíne megremegett, az éter megfeszült körülötte. Csodálkozva figyeltem, ahogy a tálból előbukkanó szellemek mind egy-egy csillogó vízcseppfűzért húznak maguk után. A közönség is száját tátva bámult.

Róisín gyorsan véget vetett az ámulatra méltó pillanatnak, amikor Felixhez ugrott, megmarkolta a vállát, és a ring szélére hajította. A fiú teste megrándult, a szellemei megriadtak és eliszkoltak. A víz szétfröcskölt, Felix pedig a földre rogyott.